

Τζόσλιν Ντρίβις

Αγγελικό
ΣΚΟΤΑΔΙ

ΛΑΜΠΕΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ III

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A RADIANT SKY
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγγελικό σκοτάδι III – Λαμπερός ουρανός**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jocelyn Davies
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Joselyn Davies, 2013
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Εικόνας εξωφύλλου: Colin Anderson, 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

ISBN 978-618-01-0595-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζόσλιν Ντέιβις

Αγγελικό
ΣΚΟΤΑΔΙ

ΛΑΜΠΕΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

Στους γονείς μου,
που μου έμαθαν να ονειρεύομαι
και πάντοτε πίστευαν ότι θα έβρισκα έναν τρόπο
να κάνω τα όνειρά μου πραγματικότητα.

Και στον παππού,
εις μνήμην του.

Υπάρχουν ορισμένα πράγματα για την αγάπη που κανείς δε σου λέει.

Τα παραμύθια και οι ιστορίες γύρω απ' τη φωτιά την κάνουν να φαίνεται απλή υπόθεση.

Μια Φύλακας ερωτεύεται έναν Επαναστάτη και ο έρωτάς τους διχάζει τους ουρανούς. Η κόρη τους δεν είναι φως ούτε σκοτάδι, αλλά και τα δύο. Αναμφισβήτητα, οδυνηρά και τα δύο. Και καμία μεταμόρφωση από γοργόνα σε κοπέλα, κανένα γυάλινο γοβάκι, κανέναν πρίγκιπα του παραμυθιού ούτε κανένα μαγεμένο τέρας μπορεί να τη βοηθήσει να καταλάβει πού ανήκει πραγματικά.

Θα σου πουν πώς είναι να ερωτεύεσαι. Όλα τα υπέροχα, τρομερά πράγματα. Ότι πονάς όταν είσαι με το ταίρι σου, αλλά και όταν δεν είσαι. Ότι πονάς όταν ξέρεις και ότι όταν δεν ξέρεις πονάς ακόμη περισσότερο. Θα σου πουν πως όσο δυνατός κι αν είσαι, όσο κι αν πολεμάς ή όσο κι αν έχεις θωρακίσει τον εαυτό σου, πάλι θα πονέσεις όταν θα σου ραγίσουν την καρδιά.

Αλλά εκείνο που κανένας δε σου λέει είναι ότι όταν ο ίδιος ραγίσεις την καρδιά σου... θα νιώσεις πολύ χειρότερα.

Πάντοτε πίστευα ότι η αγάπη δεν μπορεί παρά να σε διαλύσει. Να σε κάνει να πιστέψεις το αδύνατο, μέχρι που

το αδύνατο γίνεται το μόνο πράγμα που ξέρεις. Και, τότε, όταν το αδύνατο γίνει πραγματικότητα, όταν έχεις πια ξεχάσει ποιος είσαι, όταν έχεις πια ξεχάσει όλα όσα σε κάνουν αυτό που είσαι, μόνο όταν ο κόσμος αλλάξει και αλλάξεις κι εσύ και τα πράγματα λάμπουν έτσι όπως ποτέ δε θα περρίμενες... τότε η αγάπη σε ξεσκίζει από μέσα.

Πάντοτε πίστευα πως θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αγάπη.

«Η Αγάπη», είχε πει κάποτε ο Άσερ. «Ο μέγας καταστροφέας κόσμων».

Αλλά έκανα λάθος.

Δεν μπορώ να έρθω μαζί σου».

Από τη στιγμή που πρόφερα αυτές τις λέξεις, ο κύβος ερρίφθη. Δεν επρόκειτο ν' αλλάξω γνώμη. Πριν από λίγους μήνες μπορεί να μην ήμουν τόσο σίγουρη. Από εκείνη την παγωμένη νύχτα του Ιανουαρίου που έγινα δεκαεπτά ετών, η ζωή όπως την ήξερα συνοψιζόταν στο εξής: έπρεπε να διαλέξω.

Ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι.

Ανάμεσα στην Τάξη και την Επανάσταση.

Ανάμεσα στον Ντέβιν και τον Άσερ.

Απόψε, σ' αυτό το δάσος, όλα άλλαξαν.

Επειδή δε διάλεξα ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Δεν μπορούσα πια να προσποιούμαι πως ανήκω στη μία ή την άλλη παράταξη. Δεν ήμουν Φύλακας και δεν ήμουν Επαναστάτρια. Αυτό το ήξερα τώρα με περισσότερη βεβαιότητα απ' οτιδήποτε άλλο στη ζωή μου.

«Σκάι», είπε ο Άσερ. Τα μάτια του με κοίταζαν ικετευτικά. «Μην το κάνεις αυτό». Κοίταξε μια εμένα και μια την ομάδα που στεκόταν πίσω μου και μετά την Άρντιθ, σαν να ζητούσε τη βοήθειά της. «Σε χρειαζόμαστε». Έκανε παύση. «Εγώ...»

Δεν ολοκλήρωσε την πρόταση, αλλά ούτε και χρειαζόταν. Ήξερα τι είχε σκοπό να πει.

Τα λόγια που δεν ειπώθηκαν τυλίχτηκαν γύρω απ' την καρδιά μου και την έσφιξαν δυνατά.

Εγώ σε χρειάζομαι.

Και ίσως αυτό να ήταν αλήθεια. Ίσως με χρειαζόταν για τις δυνάμεις μου, ώστε να κερδίσει η Επανάσταση – ή ίσως για να πολεμήσω στο πλευρό του, όπως είχαμε αρχίσει να σχεδιάζουμε.

Εγώ, όμως, χρειαζόμουν τον Άσερ; Οι δυνάμεις μου είχαν ξεπεράσει τις δικές του, όπως είχε προβλέψει η Ρέιβεν πως θα συνέβαινε. Δε χρειαζόμουν πια τη βοήθειά του.

Κι εγώ χρειαζόμουν άραγε την αγάπη; Ήταν μια νέα επιλογή, μια διαφορετική επιλογή. Ανάμεσα στο ν' ακολουθήσω την καρδιά μου και να ξεκινήσω τον δρόμο που τελικά ήξερα πως έπρεπε να πάρω. Δεν ήταν εύκολο, αλλά ήξερα την απάντηση. Πάντοτε την ήξερα.

Η σιωπή που περιτριγύριζε την καρδιά μου έσπασε και ο πόνος με κατέκλυσε καθώς συνειδητοποιούσα τι έπρεπε να κάνω. Έπρεπε να τον αφήσω.

Το σούρουπο έπεφτε στο δάσος τριγύρω μας. Στα αριστερά μου, η θεία Τζο στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα δίπλα στους δύο παλιότερους φίλους μου, την Κέισι και τον Νταν. Στα δεξιά μου, ο φίλος μου ο Ίαν στεκόταν προκλητικός δίπλα στη Ρέιβεν, την έκπτωτο άγγελο, την πρώην εχθρό μου που τώρα ήταν δεμένη μαζί μου μ' έναν τρόπο που ακόμη δεν καταλάβαινα πλήρως. Και απέναντί μου στέκονταν και με κοιτούσαν οι Επαναστάτες: η Άρντιθ και ο Γκίντεον, ο Άσερ – και τώρα και ο Ντέβιν. Όλοι τους στην ίδια πλευρά για πρώτη φορά. Δεν μπορούσα να δω Φύλακες, αλλά αυτό δε σήμαινε πως δε βρίσκονταν εκεί, κρυμμένοι στις σκιές.

Οι Φύλακες στοιχειώνουν αυτά τα δάση.

«Σκάι, δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό». Τα χέρια του Άσερ κρέμονταν στα πλευρά του, όπου είχαν πέσει όταν του είπα ότι εγκαταλείπω την Επανάσταση. «Ας το συζητήσουμε. Μπορούμε να βρούμε μια λύση».

«Πήρε την απόφασή της», είπε ο Ίαν κάνοντας ένα βήμα μπροστά. Ποτέ του δεν είχε εμπιστευτεί τον Άσερ και όλο του το σώμα εξέπεμπε την περιφρόνησή του. Ένα φως έλαμπε στα μάτια του. Είχε κερδίσει. «Ξεκινάμε μια νέα ομάδα».

«Ίαν», είπα μέσα απ' τα δόντια μου. Ακούμπησα το χέρι μου στον ώμο του και τον τράβηξα πίσω.

Δίπλα στον Άσερ, ο Ντέβιν σήκωσε το έντονο βλέμμα του. Τα γαλάζια μάτια του κοίταξαν τα δικά μου διαπεραστικά, αλλά δεν είπε τίποτε.

«Λυπάμαι αν σ' έκανα να πιστέψεις κάτι άλλο», είπα. «Αλλά αυτή είμαι. Και αυτό πρέπει να κάνω».

«Είσαι εξίσου ψυχρή με την Τάξη», πέταξε οργισμένα η Άρντιθ, ενώ ο θυμός και το αίσθημα προδοσίας σκίαζαν τα μάτια της. «Το ήξερα ότι δεν μπορούσαμε να σ' εμπιστευτούμε».

«Δεν είναι. Το ξέρεις αυτό», είπε ο Ντέβιν. «Κάνει το σωστό. Αυτό δεν πιστεύει η Επανάσταση; Παρόλο που διαφωνεί με την αποστολή της;» Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσε αφότου έφυγε απ' την Τάξη. Η Άρντιθ στροβίλιστηκε γύρω του και το φως των αστεριών έκανε τα μακριά καστανά μαλλιά της να λάμπουν.

«Ω, δείτε ποιος νομίζει πως μπορεί να μιλάει», βρυχήθηκε. «Μόλις έγινες Επαναστάτης και ήδη βρήκες μερικούς κανόνες για ν' ακολουθήσεις. Υποθέτω πως μπορεί ένας Φύλακας να φύγει απ' την Τάξη, αλλά...»

«Μη με κάνεις να σε πληγώσω, Άρντιθ», έκανε παγερά η Ρέιβεν. Κούνησε τ' ασημένια φτερά της, που έλαμψαν έντονα στο φως που έσβηνε.

«Δεν έχει νόημα να λογομαχούμε». Και ο Γκίντεον είχε μείνει σιωπηλός. Παρόλο που μίλησε χαμηλόφωνα, τον ακούσαμε όλοι πολύ καλά. «Είτε εδώ είτε στο πεδίο της μάχης. Τώρα είμαστε εχθροί». Η ματιά του έγινε παγερή και απόμακρη – ήταν η ματιά κάποιου που παρασυρόταν απ' τις απαίσιες αναμνήσεις του, αναμνήσεις που προσπαθούσε κάθε μέρα να ξεχάσει. «Αρχίζει ο πόλεμος. Ανάμεσά μας».

Σιωπή έπεσε στο δάσος όσο συνειδητοποιούσαμε το νόημα των λόγων του.

«Τότε, έτσι θα γίνουν τα πράγματα». Όλοι γύρισαν να με κοιτάξουν κι εγώ ένιωσα τα χέρια μου να γίνονται γροθιές στα πλευρά μου. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν ότι έπρεπε να επιστρέψω στο σπίτι. Ν' αρχίσω να καταλαβαίνω τι σήμαιναν όλα αυτά. Τι μου επιφύλασσε το μέλλον.

Πέρασα γρήγορα μπροστά απ' την ομάδα και κατευθύνθηκα στην καμπίνα, όπου τα τελευταία απομεινάρια της παιδικής μου ηλικίας βρίσκονταν σ' ένα κουτί στη σοφίτα και περίμεναν να τα πάρω στο σπίτι. Ήξερα ότι οι Επαναστάτες αμφισβητούσαν την απόφασή μου, αλλά δε με ενδιέφερε. Οι φίλοι μου θα με στήριζαν, ακόμη κι αν δεν το έκαναν οι Επαναστάτες. Η πραγματικότητα ήταν ότι ήξερα πως εξαρχής δεν είχα επιλογή. *Εξαρχής* έτσι έπρεπε να γίνουν τα πράγματα – απλώς μέχρι τώρα δεν το είχα συνειδητοποιήσει.

Διέσχισα το δάσος μέχρι το μέρος όπου μια φορά κι έναν καιρό είχαν μείνει οι γονείς μου. Το σπίτι ήταν ακρι-

βώς όπως το αφήσαμε εκείνο το πρωινό, αλλά τώρα εγώ όλα τα έβλεπα διαφορετικά. Ήταν σαν να κοιτάζα ένα παζλ που με παίδευε μήνες ολόκληρους και ξαφνικά το δύσκολο κομμάτι βρήκε τη θέση του, αφήνοντάς με ν' αναρωτιέμαι πώς δεν το είχα καταλάβει νωρίτερα.

Άρχισα να ανεβαίνω τις σκάλες που οδηγούσαν στη σοφίτα και θα είχα ανέβει δυο δυο τα σκαλοπάτια αν πίστευα ότι το σαθρό ξύλο θα το άντεχε. Εκεί, στη γωνία, βρισκόταν παραπεταμένος ο υπνόσακος, τον οποίο είχα μοιραστεί με τον Άσερ το προηγούμενο βράδυ. Ο Άσερ ήταν τόσο υπομονετικός μαζί μου όσο ανακάλυπτα τις δυνάμεις μου και μου έδωσε τόση δύναμη. Η εμπιστοσύνη του σ' εμένα μ' έκανε να νιώθω πως θα μπορούσα να γίνω όσο δυνατή έλεγαν όλοι. Πως θα μπορούσα στ' αλήθεια να είμαι το κλειδί για τη διάσωση του σύμπαντος.

Όμως εγώ δεν μπορούσα να του επιστρέψω αυτή την εμπιστοσύνη. Δεν μπορούσα να πολεμήσω στο πλευρό του, αν αυτό σήμαινε ν' αρνηθώ τον εαυτό μου, το γεγονός ότι ήμουν η κόρη της μητέρας μου, ότι είχα τις δυνάμεις της μητέρας μου – ένα κομμάτι του εαυτού μου που ήταν εξίσου ζωντανό όσο και οι σκοτεινές δυνάμεις μου. Έπρεπε να καταλάβει. Έπρεπε να ξέρει ότι αυτή η μέρα θα ερχόταν.

Στην άλλη πλευρά του δωματίου, δίπλα στις σκάλες, βρισκόταν η στοίβα με τα κουτιά που είχα ρίξει κάτω την προηγούμενη νύχτα, σκορπίζοντας το περιεχόμενό τους ολόγυρα. Στο σκοτάδι, δεν είχα την ευκαιρία να τα περιεργαστώ. Ήξερα, όμως, σε ποιον ανήκαν.

Στους γονείς μου.

Το προηγούμενο βράδυ, ένα μικρό μεταλλικό αντικείμε-

μενο είχε κυλήσει στο πάτωμα. Όταν έσκυψα να το σηκώσω, η πύρινη σφαίρα που κρατούσε στα χέρια του ο Άσερ μου έδειξε πως επρόκειτο για μια κουδουνίστρα. Το ασημί ήταν ταλαιπωρημένο και παλιό, θαμπωμένο από την αχρηστία. Αλλά στο αμυδρό φως της φωτιάς μπόρεσα να δω ότι κάποτε είχε χαραχτεί πάνω του κάτι σημαντικό.

Τα γράμματα Σκ.

Και από κάτω μια ημερομηνία. Τα γενέθλιά μου.

Καθώς η κουδουνίστρα ήχησε απαλά στα χέρια μου, συνειδητοποίησα ότι δεν επρόκειτο απλώς για ένα παιχνίδι της παιδικής μου ηλικίας. Ήταν ένα μήνυμα. Ένα *σημάδι*.

Ασημένια καμπανάκια συνήθιζαν να μου τραγουδούν οι γονείς μου για να κοιμηθώ το βράδυ, καθώς το φως του φεγγαριού έριχνε τις σκιές των κλαδιών και των φύλλων στους τοίχους. Όταν *χτυπήσουν, θα ξέρουμε*.

Νόμιζα πως ήταν απλώς ένα παλιό παραδοσιακό τραγούδι, η απαλή μελωδία του οποίου με νανούριζε. Καθώς άκουγα, όμως, τον πνιχτό ήχο της ασημένιας κουδουνίστρας μέσα στη νύχτα, κάτι ξύπνησε μέσα μου.

Ασημένια, για τα μάτια μου. Για το παράξενο μείγμα δυνάμεων που κατείχα και που δυνάμωναν μέρα με τη μέρα. Για τ' αστραφτερά φτερά που ξαφνικά και οδυνηρά ξεφύτρωσαν μέσα απ' την πλάτη μου.

Πάντοτε αναρωτιόμουν τι ακριβώς σήμαιναν οι στίχοι. Όταν *χτυπήσουν, θα ξέρουμε*.

Αλλά το προηγούμενο βράδυ κατάλαβα απολύτως τη σημασία τους. Όταν όλες οι ασημένιες δυνάμεις στη ζωή μου συγκλίνουν, τότε θα ξέρουμε πως έφτασε η ώρα. Η ώρα να πολεμήσουμε.

Ήταν το τελικό σημάδι που χρειαζόμουν για να βρω το

κουράγιο ν' απορρίψω και την Τάξη και την Επανάσταση. Για να ξεκινήσω μόνη μου. Από τη στιγμή που έγινα δεκαεπτά, όλοι είχαν προσπαθήσει να με ελέγξουν. Τώρα, όμως, είχε έρθει η ώρα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου.

Τύλιξα προσεκτικά την κουδουνίστρα σ' ένα μακό μπλουζάκι και την έβαλα στο σακιδιό μου. Σήκωσα το καπάκι της κούτας που είχε πέσει στο πλάι κι άρχισα να ψαχουλεύω αυτά που βρίσκονταν μέσα. Έπρεπε να υπάρχουν κι άλλα σημάδια. Κάτι που θα μου έλεγε τι έπρεπε να κάνω τώρα.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει. Καθώς ευθυγραμμίστηκε με το παράθυρο, έριξε μια πορτοκαλί αχτίδα φωτός στα μάτια μου. Σηκώθηκα και σήκωσα το χέρι μου για να τα προστατέψω. Κόκκοι σκόνης στροβιλίζονταν γύρω μου, ενώ προσπαθούσα ν' ανοίξω το παράθυρο για να μπει ο φρέσκος αέρας του βουνού μέσα στο μικροσκοπικό δωμάτιο.

Ο ουρανός είχε ένα απαλό, λαμπερό γαλάζιο χρώμα που έσβηνε καθώς μετατρεπόταν σε αποχρώσεις του ροζ όσο ο ήλιος χάιδευε την κορυφογραμμή των βουνών στον ορίζοντα. Έκλεισα τα μάτια μου και το φως πέρασε πάνω απ' τη μύτη και τα βλέφαρά μου, άγγιξε τις κορυφές των δέντρων στο βάθος. Ο κόσμος έλαμπε απέναντι. Το φως λαμπύριζε δυνατό στο κέντρο και χανόταν μέσα στο σκοτάδι καθώς έκλεισα πιο σφιχτά τα μάτια μου. Σκοτάδι και φως. Δεν ήμουν τίποτε απ' τα δύο. Ήμουν και τα δύο. Ήμουν τα πάντα.

Ο ήλιος έδνε σ' αυτό το κεφάλαιο της ζωής μου. Αλλά ανάτελλε στο επόμενο. Ο κόσμος ξυπνούσε κι εγώ ένιωσα πως ξυπνούσα μαζί του.

2

Εχεις σκοπό να πηδήξεις;»

Άνοιξα απότομα τα μάτια μου.

Δε χρειαζόταν να γυρίσω για να δω ποιος βρισκόταν πίσω μου. Άκουγα τόσο συχνά τη φωνή του, που είχε καταστεί ένα ζωντανό μέρος του εαυτού μου, τόσο αληθινό όσο τα κύτταρα του δέρματός μου και το οξυγόνο στο αίμα μου. Επαναλάμβανε τα ίδια λόγια που του είχα πει εγώ τότε στη στέγη του σχολείου Νόρθγουντ, όταν είχα μάθει ποια ήμουν πραγματικά.

Το παιδί ενός μέλους της Τάξης και ενός αγγέλου Επαστάτη που το είχαν σκάσει. Η κόρη του σκότους και του φωτός.

Μόνο που τώρα γνώριζα ότι η ιστορία αυτή είχε πολύ περισσότερες πτυχές απ' ό,τι θεωρούσα ποτέ πιθανό. Η μητέρα μου δεν ήταν απλώς Φύλακας, αλλά μια Προικισμένη που είχε την ικανότητα της Όρασης. Πλέον καταλάβαινα επιτέλους τα οράματα που έβλεπα. Ήταν στιγμές από το μέλλον.

Το αεράκι που έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο μύριζε άνοιξη. Η άνοιξη σήμαινε αναγέννηση. Ε, λοιπόν, ίσως και να μπορούσα να κάνω τον κόσμο ν' αναγεννηθεί. Για πάρα πολύ μεγάλο διάστημα, δύο ομάδες συναγωνίζονταν

ποια θα υπερισχύσει στον κόσμο και θα επιβληθεί στους λαούς του: η Τάξη, υπεύθυνη για τον έλεγχο της ανθρωπίνης μοίρας· και η Επανάσταση, που πίστευε στο πάθος και στο χάος μιας ακατάστατης ζωής, που κινούνταν στα άκρα. Ωστόσο, καμία ομάδα δεν ήταν τέλεια. Καμία δεν είχε δίκιο. Δεν μπορούσα ν' αφήσω την Τάξη να ελέγχει την ανθρωπίνη μοίρα για πάντα, αλλά ένας κόσμος υπό τον έλεγχο της Επανάστασης θα σήμαινε χάος και αναρχία. Τώρα βρίσκονται ανάμεσά τους. Ίσως κρατούσα στα χέρια μου τη μοίρα του σύμπαντος.

«Περίμενες την κατάλληλη ευκαιρία για να μου το πεις, έτσι δεν είναι;» ρώτησα ενώ αναζητούσα το θάρρος για να στραφώ προς το μέρος του.

«Θα έλεγα πως μου την έδωσες μόνη σου αυτή τη φορά». Μπορούσα να διακρίνω το μειδίαμα στη φωνή του και γύρισα να τον κοιτάξω.

«Δεν έχω σκοπό να πηδήξω», είπα. «Μην ανησυχείς». Εκείνος δε χαμογελούσε. Τα χείλη του ούτε που κινήθηκαν. «Ακόμη κι αν το έκανα, θα μπορούσα να σωθώ τώρα. Με τα φτερά μου και όλα τα σχετικά».

Στο φως που έσβηνε, τα σκούρα χαρακτηριστικά του άρχισαν να θολώνουν, να χάνονται μαζί με τον ήλιο στις γωνίες της σοφίτας, όπου ήδη είχαν πέσει οι σκιές του λυκόφωτος. Άρπαξε στο χέρι του έναν αόρατο κόκκο σκόνης που αιωρούνταν, τον έλιωσε στην παλάμη του και απέσυρε το βλέμμα του.

«Άσερ...»

«Μη».

«Λυπάμαι».

«Λυπάσαι;» Πόσα συναισθήματα έκαιγαν μέσα στα κα-

τάμαυρα μάτια του. Θυμός. Προδοσία. Αν κοιτούσα αρκετά βαθιά, ίσως να διέκρινα ακόμη και πόνο. Αντίθετα, άφησα τη ματιά μου να πέσει στις σκεβρωμένες σανίδες του ξύλινου πατώματος.

«Είναι κάτι που πρέπει να κάνω».

«Σε προστάτευσα, Σκάι. Αφοσιώθηκα νύχτα-μέρα στο να σε προστατεύω από την Τάξη».

«Το ξέρω...»

«Σου έδωσα μια οικογένεια στους Επαναστάτες. Ήμουν έτοιμος να δεσμευτώ πως θα πολεμώ μαζί σου όλη μου τη ζωή. Ο ένας δίπλα στον άλλον».

«Εγώ...»

«Σαν ομάδα».

«Κι εγώ, αλλά...»

Τότε σήκωσε το βλέμμα και η ματιά του διαπέρασε σαν κεραυνός την καρδιά μου.

«Σ' αγάπησα».

Τι έκανα; Δεν ήταν η πρώτη φορά που αναρωτιόμουν αν είχα πάρει τη σωστή απόφαση. Ήταν πολύ δύσκολο. Δε θα έπρεπε να είναι πιο εύκολο ν' ακολουθήσει κανείς τον δρόμο του;

«Κι εγώ σ' αγάπησα», είπα. Τον πλησίασα και πήρα τα χέρια του στα δικά μου. Άνοιξε τις γροθιές του και οι παλάμες του έτρεμαν ελαφρώς μέσα στις δικές μου. «Ακόμη σ' αγαπώ».

«Τότε πώς», είπε μέσα από σφιγμένα δόντια, «μπορείς να μ' αφήσεις;»

Ο αέρας του βουνού φύσηξε ανάμεσά μας. Ο ήλιος λαμπύρισε μέσα απ' τις βλεφαρίδες μου.

«Γιατί είναι κάτι που πρέπει να κάνω. Αυτή είμαι. Δεν

μπορώ να σ' αγαπώ χωρίς να πιστεύω σε ό,τι πιστεύεις εσύ;»

«Θα ήταν πολύ καλύτερα αν πίστευες».

Η γωνία του στόματός του συσπάστηκε κι εγώ άθελά μου χαμογέλασα.

«Δεν είναι αστείο».

«Το ξέρω». Αναστέναξε, έπιασε τα χέρια μου με τα δικά του και με έφερε πιο κοντά. Τον άφησα να με αγκαλιάσει κι ακούμπησα το μάγουλό μου στο στήθος του. «Απλώς πραγματικά πίστευα ότι ήσουν Επαναστάτρια. Πίστευα ότι ήμασταν μαζί. Για πάντα».

Ένωσα δάκρυα να σχηματίζονται στο πίσω μέρος των ματιών μου και χάρηκα που δεν μπορούσε να τα δει. Ανάγκασα τον εαυτό μου να τα καταπιεί.

«Μακάρι να μπορούσαμε να είμαστε μαζί», είπα. «Αλλά είναι αδύνατο».

«Σκάι, ξέρεις ότι κι εγώ πρέπει να κάνω το σωστό, έτσι δεν είναι; Πρέπει να επιστρέψω στην Επανάσταση. Πολεμήσαμε πολύ σκληρά γι' αυτό· δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω τώρα. Η Άρντιθ και ο Γκίντεον βασίζονται πάνω μου. Τους απογοήτευσα μια φορά, δεν μπορώ να το ξανακάνω. Δεν έχει σχέση με τους κανόνες. Δεν έχει σχέση με την Τάξη. Αφορά την τιμή. Αφορά την πίστη. Πίστευα ότι το καταλάβαινες αυτό».

«Μη μου μιλάς για πίστη», έκανα, ενώ ένιωθα το πρόσωπό μου να καίει από αγανάκτηση. «Είμαι πιστή στην οικογένειά μου. Στους φίλους μου. Στο αίμα μου». Πήρα βαθιά ανάσα. «Συνεπώς, υποθέτω πως αυτό σημαίνει ότι τώρα είμαστε εχθροί».

«Ίσως». Φαινόταν σκεπτικός. «Ίσως όχι. Τα φαινόμενα μπορεί να απατούν. Εσύ θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό καλύ-

τερα απ' τον καθέναν». Έκανε ένα βήμα πίσω και σήκωσε το πιγούνι μου για να με κοιτάξει στα μάτια. Σήκωσε ένα φρύδι. «Πιστεύεις σ' εμάς, Σκάι; Ότι θα μπορούσαμε να έχουμε ένα ευτυχισμένο τέλος, αν το θέλαμε πραγματικά πολύ;»

Κατάπια. Το πίστευα; Η ζωή μου ήταν μια χαρά προτού εμφανιστεί ο Άσερ και ο Ντέβιν. Είχα τη θεία Τζο και τους φίλους μου και κέρδιζα αγώνες σκι και έπαιρνα άριστα στα μαθήματά μου και αυτό μου αρκούσε. Δεν ήταν συναρπαστικά, δεν ένιωθα κάτι ιδιαίτερο, αλλά η ζωή μου ήταν ασφαλής και, το κυριότερο, δική μου. Τώρα ένιωθα υπερβολικά πολλά. Και το αποτέλεσμα ήταν να αισθάνομαι μπερδεμένη. Το μόνο που ένιωθα παλιά ήταν ο πόνος απ' τον οποίο είχα τόσο προσπαθήσει να ξεφύγω από τότε που πέθαναν οι γονείς μου.

Ήταν το είδος ζωής στο οποίο πίστευε η Επανάσταση.

Αλλά η δημιουργία αυτής της νέας ομάδας, η λήξη αυτής της σύγκρουσης ανάμεσα στο Χάος και στην Τάξη, αυτή ήταν μια μάχη που δεν είχα το περιθώριο να χάσω. Ανεξαρτήτως του τι θα αναγκαζόμουν να θυσιάσω για να νικήσω.

Έκλεισα τα μάτια μου και όταν τα άνοιξα πάλι έκλαιγα.

«Όχι», είπα. «Δεν πιστεύω». Ο Άσερ με άφησε. Άνοιξε το στόμα του για να πει κάτι, έπειτα το έκλεισε εξίσου γρήγορα. «Λυπάμαι», ψιθύρισα. «Δε σε πιστεύω».

«Πρέπει να με πιστέψεις». Πήρε τα χέρια μου στα δικά του και τα έσφιξε δυνατά. «Σκάι», είπε με ένταση. «Άκουσέ με. Όταν όλα τελειώσουν, όταν βρούμε έναν τρόπο να λήξει αυτή η κατάσταση, θα είμαστε μαζί».

Σήκωσα τα μάτια μου, για να συναντήσω τα δικά του.

«Τότε, απόδειξέ το».

Ήταν μια πρόκληση. Ήταν αυτό που εκείνος μου είχε

φωνάξει μέσα στον άνεμο, την πρώτη φορά που κάναμε σκι μαζί.

Θα κερδίσω!

Απόδειξέ το.

Με τράβηξε στην αγκαλιά του τόσο γρήγορα, που αιφνιδιάστηκα, κι εγώ τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του και τον φίλησα. Με κράτησε σφιχτά καθώς ο ήλιος γλιστρούσε ήσυχα πίσω από τα βουνά και το σκοτάδι πύκνωσε για να μας συναντήσει και ο άνεμος φύσηξε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, φουσκώνοντας τα φτερά μου, που είχαν ξεδιπλωθεί, στην αγκαλιά του Άσερ και σηκώνοντάς μας από το έδαφος. Ήταν ένα φιλί σαν εκείνο που διαβάζει κανείς στις ιστορίες αγάπης, σαν εκείνο που εμπνέει τους τραγουδοποιούς για να γράψουν τραγούδια. Ένα φιλί που έλεγε την ιστορία μας. Την μπερδεμένη, ακατάστατη ιστορία μας.

Με άφησε να πέσω απαλά στο πάτωμα.

«Θα σου το αποδείξω. Και αν πιστεύεις ότι πρόκειται να τα παρατήσω», είπε σπρώχνοντας τα μαλλιά απ' το πρόσωπό μου, «είσαι τρελή».

«Αυτό δεν είναι αντίο», ψιθύρισα καταπίνοντας τον κόμπο που ένιωθα στον λαιμό μου.

«Όχι. Είναι μια υπόσχεση». Ο Άσερ μου έριξε μια τελευταία ματιά και σ' αυτό το βλέμμα του καθρεφτίζονταν τα πάντα. «Θα σε δω στην άλλη πλευρά», είπε.

Κουνώντας τα μαύρα φτερά του, κινήθηκε προς το παράθυρο.

Και μετά έφυγε. Και τα πάντα έμειναν ασάλευτα. Η ζωή μου έπαψε να στηρίζεται κάπου, έτσι απλά.

Με τρεμάμενα πόδια πλησίασα το παράθυρο και ακούμπησα τα χέρια μου στο φθαρμένο περβάζι. Η νύχτα

απλωνόταν μπροστά μου, μια μεγάλη έκταση με αστέρια.

Τι έκανα;

Το πάτωμα έτριξε και σε λίγο η Κέισι στάθηκε δίπλα μου.

«Είσαι καλά, γλυκιά μου;» ρώτησε απαλά ακουμπώντας καθησυχαστικά το χέρι της στην πλάτη μου.

«Όχι», απάντησα σκουπίζοντας ένα δάκρυ. «Αλλά θα μου περάσει». Άφησα το κεφάλι μου να πέσει στον ώμο της κι εκείνη μ' αγκάλιασε.

«Πιστεύω ότι αυτό που κάνεις είναι απίστευτα γενναίο», είπε.

«Δεν το κάνω γι' αυτό τον λόγο».

«Το ξέρω». Τραβήχτηκε και με κοίταξε, ενώ τα πράσινα μάτια της έλαμπαν. «Το κάνεις επειδή είναι το σωστό. Και δε θα χρειαστεί να τα περάσεις όλα μόνη σου. Τώρα ξέρω το μυστικό σου και τίποτε δε θα μπορούσε να με κάνει να φύγω από κοντά σου».

«Ούτε ο Νταν;» τη ρώτησα όλο ελπίδα.

«Ούτε ο Νταν. Έλα τώρα, δεν είναι εξίσου σημαντικός με την καλύτερη φίλη μου!»

«Ξέρεις, πραγματικά θα έπρεπε ν' αρχίσεις να βεβαιώνεσαι ότι δεν είμαι στο ίδιο δωμάτιο προτού μιλήσεις για μένα», είπε ο Νταν, ενώ ήρθε να σταθεί πίσω της. «Πάντοτε ακούω τι λες».

«Κι εσύ θα έπρεπε να σταματήσεις να εμφανίζεσαι απρόσκλητος», απάντησε η Κέισι χαρωπά, διώχνοντάς τον με ένα κούνημα του χεριού της.

«Παιδιά, θα πρέπει να τα ρυθμίσετε λιγάκι τα καβγαδάκια σας», παρενέβη ο Ίαν, χτυπώντας στην πλάτη τον Νταν με την παλάμη του καθώς πλησίαζε. «Αν πρόκειται να δουλέψουμε όλοι μαζί σαν ομάδα». Τα καστανά μάτια

του συνάντησαν τα δικά μου διερευνητικά. Ο Ίαν πάντοτε μας στεκόταν, πάντοτε φερόταν σαν καλός φίλος, ακόμη κι όταν καμία μας δεν το άξιζε. «Και, Σκάι, η Κέισι έχει δίκιο. Είμαστε εδώ για σένα. Θα σε βοηθήσουμε σε ό,τι κι αν χρειαστεί. Είμαστε μαζί».

Για μια στιγμή δεν μπορούσα να βρω λόγια να εκφράσω τα συναισθήματά μου. Κοίταξα ολόγυρα τους φίλους μου, την οικογένειά μου, τα μόνα άτομα στα οποία ήξερα ότι πάντοτε θα μπορούσα να βασιστώ. Ήταν τόσο πιστοί, τόσο αξιόπιστοι. Όσο μέναμε ενωμένοι, ποτέ δε θα ήμουν μόνη. Κάποτε θα το αμφισβητούσα αυτό, όμως ήξερα ότι πλέον ποτέ δε θα χρειαζόταν να το αμφισβητήσω ξανά.

«Παιδιά, είστε οι καλύτεροι», είπα και σηκώθηκα. «Δεν το πιστεύω πόσα πράγματα περάσαμε μαζί από τη νύχτα των γενεθλίων μου. Μου φαίνεται σαν χτες, ωστόσο τώρα αισθάνομαι σαν ένας τελείως διαφορετικός άνθρωπος».

«Θα έλεγα πως είσαι», είπε η Κέισι.

«Αλλά ακόμη σ' αγαπάμε». Ο Νταν χαμογέλασε. «Κι ως έχεις αλλόκοτα ασημένια φτερά και όλα τα σχετικά».

«Έλα, Σκάι», έκανε ο Ίαν. «Μάζεψε τα πράγματά σου. Ας γυρίσουμε σπίτι».

Έριξα μια ματιά στους φίλους μου και έγνεψα καταφατικά.

«Είμαι έτοιμη», είπα.

«Για ό,τι κι αν συμβεί», έκανε ο Νταν.

«Για όσα μας επιφυλάσσει το μέλλον», πρόσθεσε ο Ίαν.

«Για έναν υπνάκο!» γέλασε η Κέισι.

«Για όλα αυτά τα πράγματα», είπα. «Και για ό,τι άλλο πρόκειται ν' αντιμετωπίσουμε».

Από τη μέρα που έκλεισε τα δεκαεπτά της χρόνια,
η Σκάι είναι διχασμένη ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι,
στην Τάξη και στην Επανάσταση, στον Ντέβιν και στον Άσερ.

Η απόφασή της να μην επιλέξει τίποτε από τα δύο
ήταν μια έκπληξη και για τις δύο πλευρές.

Με τη βοήθεια των φίλων της, η Σκάι χαράσσει
τη δική της πορεία και επιδιώκει να συμμαχήσει
με τους εξεγερμένους. Η αποστολή αυτή, όμως, είναι πιο
δύσκολη απ' ό,τι φανταζόταν. Και ο μεγάλος της έρωτας

μπορεί να είναι ο πλέον θανάσιμος εχθρός της.
Για να επιβιώσει, η Σκάι θα πρέπει να βασιστεί
στις δυνάμεις της και στη θέλησή της.

Γιατί έχει ένα μέλλον αλλά και μια αγάπη
για τα οποία αξίζει να πολεμήσει.

Το εντυπωσιακό φινάλε
μιας συναρπαστικής τριλογίας.

Κυκλοφορούν επίσης
τα άλλα δύο βιβλία
της τριλογίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0595-7

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 13592

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η